

# Bogusław Sujkowski

(Wspomnienie pośmiertne)

Богуслав Суйковски — посмертное воспоминание

Bogusław Sujkowski — obituary

5 grudnia 1964 r. zmarł w Bydgoszczy zasłużony i szeroko znany leśnik — literat mgr inż. Bogusław Sujkowski.

Bogusław Sujkowski urodził się 14 lipca 1900 r. w Warszawie, jako syn nauczyciela, a późniejszego profesora Szkoły Głównej Handlowej — Antoniego Sujkowskiego.

W 1918 r. ukończył 8 klasową szkołę realną W. Wróblewskiego w Warszawie, po czym wstąpił na Wydział Leśny SGGW uzyskując w 1923 r. dyplom inżyniera-leśnika. Specjalizował się w hodowli lasu.

W czasie studiów brał czynny udział w pracach Koła Leśników i Bratniej Pomocy Studentów SGGW.

W tymże 1923 r. rozpoczął pracę w lasach państwowych, jako leśniczy w nadl. Hoża (DLP Wilno).

W 1924 r. przeszedł na stanowisko adiunkta w nadl. Glinna (DLP w Warszawie). Nadleśnictwo to prowadziło wówczas intensywne zalesienia ogromnych (około 1 000 ha) wyrębów ponemieckich z okresu pierwszej wojny światowej. Różnorodne drzewostany (jodłowe, dębowo-sosnowe i sosnowe) stanowiły ciekawy i wszechstronny warsztat pracy.

Od zimy 1924 r. do stycznia 1929 r. był referendarzem w Dyrekcji LP w Warszawie, prowadząc m. in. referat nasiennictwa.

1 lutego 1929 r. objął stanowisko nadleśniczego nadl. Chylonia (DLP Toruń) i na tym stanowisku pozostawał do wybuchu drugiej wojny światowej w 1939 r. Specjalizował się w odnowieniach naturalnych w drzewostanach bukowych. Nadleśnictwo to miało znaczne zapasy drzewostanów przestarzałych (do IX klasy wieku) bukowych lub mieszanych (około 600 ha), lecz wskutek wadliwej gospodarki niemieckiej w okresie rozbiorów, drzewostany młodszych klas wieku zajmowały tylko niewielkie powierzchnie. Usilnymi staraniami udało mu się podnieść ilość młodników bukowych do powierzchni ponad 300 ha.

W chwili wybuchu II wojny światowej wstąpił ochotniczo do wojska i brał udział w obronie Wybrzeża, gdzie też na Oksywiu dostał się 19. IX. 1939 r. do niewoli, w której przebywał do 15. II. 1945 r.

Po oswobodzeniu zgłosił się natychmiast do służby w lasach państwowych, otrzymując polecenie objęcia nadl. Szubin (DLP Toruń). Była to jednostka nowa, złożona w ogromnej większości z byłych lasów prywatnych, które należało dopiero zorganizować. Pomimo trudnych warunków, spowodowanych ogromnym rozrzuceniem lasów na terenie dwóch powiatów, brakiem środków lokomocji i niefachowym persone-

lem, nadleśnictwo to szybko zorganizował, a następnie prowadził do końca października 1946 r. kładąc główny nacisk na zalesienie nieużytków oraz na naprawianie błędów dawnej gospodarki prywatnej (na przykład hodowanie drzewostanów świerkowych i brzoźowych na siedliskach wybitnie jesionowych).

Od 8. VII. 1946 r. został inspektorem obwodowym, pełniąc do końca października tegoż roku dwie funkcje, a od listopada 1946 r. poświęcił się już tylko pracy na nowym stanowisku. Do inspekcji należało 7 nadleśnictw i 6 zakładów przemysłowych, w tym największy tartak w centralnej Polsce — „Lasy Polskie” oraz Fabryka Sklejek w Bydgoszczy.

W 1948 r. mianowany został na własną prośbę nadleśniczym nadl. Bydgoszcz. Od 1951 r. aż do zgonu był nadleśniczym w trudnym, ze względu na warunki podmiejskie i wielkie powierzchnie drzewostanów zniszczonych w czasie działań wojennych, nadl. Jachcice (OZLP Toruń).

Ze swoich obowiązków służbowych wywiązywał się zawsze należycie. Był wzorem i przykładem dobrego leśnika o wysokich walorach osobistych i etycznych.

Potrafił doskonale połączyć swoje obowiązki nadleśniczego z pracą literacką, poświęcając dla niej wolny od zajęć czas.

Debiut pisarski rozpoczął w 1930 r. książką pt. „Garść wspomnień piechura”, a w 1937 r. wydał książkę pt. „Może już jutro”.

W czasie pobytu w oflagu, w którym było wielu krytyków literackich i pisarzy, Bogusław Sujkowski brał żywy udział w dyskusjach literackich i wtedy zaczął pisać swe pierwsze powieści historyczne. Przepadły one niestety. Pasja pisania powieści historycznych jednak pozostała. Od 1953 r. wydał 19 powieści historycznych, a mianowicie: „Liście koka” (dwa wydania oraz przekłady na języki czeski i rosyjski), „Bogowie osądzą”, „Bolko zapomniany” (dwa wydania), „3 czarne włócznie”, „Nie bogowie”, „Ave libertas”, „Gasnące błyski”, „Bandereę podnieść”, „I śpiące niech obudzi”, „Dwa zakony”, „Insz Allach”, „Wyszczerbione topory”, „Miasto przebudzone” (dwa wydania), „Dziewice słońca”, „Sploty i węzły”, „Rydwany bojowe”, „Strzała z diabelskiego herbu” (uzyskała trzecią nagrodę na konkursie na powieść o ziemi bydgoskiej), „Słońce nad Ba-Kongo”, „Cena wielkości”.

Poza tym przygotowane zostały do druku dwie powieści: „Jantarowy szlak” oraz „Srebrne obrączki”.

Ogłosił także wiele wartościowych artykułów w „Echach Leśnych”, „Niwie leśnej” i w „Lesie Polskim”.

Odznaczony był Krzyżem Walecznych, Srebrnym Krzyżem Zasługi i medalem Niepodległości. Za całokształt twórczości powieściopisarskiej otrzymał w 1958 r. nagrodę literacką miasta Bydgoszczy, a w 1960 r. nagrodę artystyczną Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Bydgoszczy.

Pozostawił po sobie dorobek wyjątkowo cenny oraz pamięć człowieka nad wyraz pracowitego i ze wszech miar wartościowego, który, jak sam mówił: „w pisaniu znalazł prawdziwe wyżycie się”. Posiadał wielką wiedzę i umysł obejmujący szerokie horyzonty i zarazem był uosobieniem skromności.

*Czesław Bujna*